

dle §§ 171, 173, 174 I c) tr. zák., vyhověl však odvolání jeho, pokud směřovalo k tomu, aby byla zajišťovací a vyšetřovací vazba jeho ode dne 27. listopadu 1919 9 hod. večer do 9. března 1920 3.15 hod. odpol., v níž se obžalovaný nalézal a to v trestní věci Vr 2587/19 započtena do trestu, napadeným rozsudkem vyřknutého, v ten rozum, že se tato zajišťovací a vyšetřovací vazba do trestu vpočítává a uvedl v tomto směru

v d ů v o d e c h:

Čin, jenž byl předmětem trestního řízení Vr 2587/19, byl spáchán dne 25. listopadu 1919, kdežto činy, jsoucí předmětem nynějšího napadeného rozsudku, byly spáchány dne 28. října 1918 a 2. listopadu 1918. Dle ustanovení § 56 tr. ř. byl by tedy soud nalézací za normálních poměrů, vydávaje rozsudek ze dne 9. března 1920, rozhodl také o trestných činech spáchaných 28. října a 2. listopadu 1918. V tomto případě byly ovšem vydány dva rozsudky, avšak použití § 265 tr. ř. při vyměření trestu v druhém rozsudku má působiti tak, jako kdyby byl materielně vyřknut jeden trest, neboť trest, druhým rozsudkem vyřknutý, jeví se býti pouze dodatkem anebo doplněním trestu, prvním rozsudkem vyřknutého. Nelze proto oba citované tresty považovati za úplně samostatné a od sebe ne odvislé, nýbrž právě následkem použití § 265 tr. ř. jde tu vlastně o dva dílčí tresty, jichžto souhrn odpovídá celému již dne 9. března 1920 nastalému, tehdy ovšem jen z části známému zavinění obžalovaného. Mimo to sluší uvážiti i to, že náhoda, že k rozhodnutí o trestných činech spáchaných dne 28. října 1918 a 2. listopadu 1918 došlo teprve po 9. březnu 1920, nemůže býti obžalovanému na úkor, to tím méně, když tyto trestné činy byly svého času ihned soudu oznámeny a obžalovaný nemá viny na tom, že o nich bylo teprve nyní rozhodnuto. Nutno tedy vzhledem na význam § 265 tr. ř. dojíti k úsudku, že obžalovaný odděleným rozhodnutím nesmí býti hůře na tom, než kdyby bylo bývalo ohledně veškerých trestných činů najednou rozhodnuto. Vzhledem k tomu a jelikož není směrodatné, že se zajišťovací a vyšetřovací vazba nevztahuje na trestné činy, jež byly předmětem nynějšího napadeného rozsudku, nýbrž na dřívější trestné činy, bylo odvolání vyhověno a uznáno, že se řečená zajišťovací a vyšetřovací vazba započítává do trestu.

Čís. 709.

Není zmatkem dle § 344 čís. 1 tr. ř., nebyla-li lavice porotců řádně obsazena.

V tom, že někteří z porotců nerozuměli jazyku obžalovaného, nelze spatřovati zmatečnosti.

Obhájci jest sice uděleno slovo (§ 324 tr. ř.), není však třeba, by ho všichni porotci slyšeli.

Není třeba, by vrchní porotce četl výrok poroty tak, by ho všichni porotcové mohli jazykově sledovati.

Zamítnutí návrhu, odmítajícího porotce, není důvodem zmatečnosti.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, Kr I 8/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Mostě ze dne 17. října 1921, pokud jím byl uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti dle §§ 491 a 493 tr. zák.

Důvody:

1. Dle protokolu o porotním přelíčení prohlásilo devět členů lavice porotců, že neumějí česky. Stěžovatel z toho usuzuje, že soud porotní a lavice porotců nebyly náležitě obsazeny a v důsledku toho spatřuje v tom zmatek podle § 344 čis. 1 tr. ř. Tento důvod zmatečnosti čis. 1 však uplatňován jest neprávem. Dle §§ 300 a 301 tr. ř. totiž každý soud porotní sestává jednak ze soudního sboru čili senátu, složeného ze tří soudcův a ze zapisovatele, jednak z 12 porotců, nazvaných lavicí porotců. Podle § 344 čis. 1 je zde zmatek tenkrát, když soudní sbor čili senát nebyl náležitě obsazen; na lavici porotců se tento zákonný předpis nevztahuje a vztahovati nemůže, poněvadž lavice porotců utvořena jest z osob, zapsaných v seznamech porotců (§ 302 tr. ř. a zákon ze dne 23. května 1919, čis. 278 sb. z. a n.) a zřízení těchto seznamů nelze bráti v odpor zmateční stížností, vznesenou do rozsudku soudu porotního. Z toho zároveň plyne, že stěžovatel neprávem dovolává se obdoby ustanovení § 2 č. 1 uvedeného právě zákona z roku 1919, čis. 278 sb. z. a n., na odůvodnění své zmateční stížnosti ve směru, nahoře uvedeném. Okolnost, že 9 porotců neumělo česky, není žádným z důvodů zmatečnosti, v § 344 tr. ř. výlučně uvedených, a zvláště ne důvodem č. 1 tohoto § 344, to tím méně, poněvadž podle protokolu o porotním přelíčení předseda přeložil všecka česká prohlášení, výpovědi a přečtené spisy do němčiny a spisy, německy přečtené, do češtiny, jakož i po skončení porotního přelíčení shrnul výsledky jeho jazykem českým i německým a oznámil v obou těchto jazycích návrhy obou stran, učiněné v konečných řečích, takže jest nedůležité, zdali, jak ve zmateční stížnosti je tvrzeno, oněch 9 porotců nerozumělo obžalovanému, ani svědkům ani spisům, při porotním přelíčení česky přečteným. Že soudní sbor nebyl náležitě obsazen, nebo že, jak uvedeno jest dále v § 344 č. 1 tr. ř., lavice porotců nebyla plně obsazena, stěžovatel vůbec netvrdí a vzhledem na obsah protokolu o porotním přelíčení ani tvrditi nemůže; rovněž nevytýká vzhledem na důvod zmatečnosti č. 4 § 344 tr. ř. ani, že připuštění byli k porotnímu přelíčení porotcové, dle § 306 tr. ř. vyloučení, ani, že při sestavování lavice porotců nebyl přítomen počet porotců, dle § 307 tr. ř. potřebný.

2. Důvod čis. 2 § 344 tr. ř. stěžovatel spatřuje v tom, že oněch 9 porotců nerozumělo jeho obhájci, mluvivšímu česky. Tato okolnost rovněž není žádným z důvodů zmatečnosti, v § 344 tr. ř. uvedených, a zvláště ne důvodem č. 2, který předpokládá, že obžalovaný neměl při porotním přelíčení vůbec žádného obhájce, nikoli, že obhájci, který nacházel se při přelíčení, někteří porotcové nerozuměli. Že, jak uvedeno jest ve zmateční stížnosti, obhájce musí dle § 324 tr. ř. býti slyšen porotci, kteří rozhodují o otázce viny obžalovaného, jest mínění jednak mylné, jednak nerozhodné. Dle § 324 nutno jest slyšení obhájce, totiž nutno jest, udělit mu slovo, by přednesl své vývody a návrhy; aby jej porotcové skutečně slyšeli, nežadá toto zákonné ustanovení, jež ostatně není chráněno pohrůzkou zma-

tečnosti pro případ, že by ho nebylo šetřeno, a následkem toho není § 324 vůbec uveden v § 344 čís. 4 tr. ř. Dle protokolu o porotním přelíčení ze dne 17. října 1921 předseda přednesl, jak již uvedeno, v obou jazycích návrhy zástupců stran, v konečných řečích učiněné. Že by bylo oněch 9 porotců neseznalo nebo nezvzdělo ostatního obsahu konečné řeči obhájcovy, není ostatně nikterak zjištěno.

3. V odstavci, obsahujícím provedení důvodu zmatečnosti čís. 4 § 344 tr. ř., jest především připomenuto, že nelze ve zmateční stížnosti blíže se obíratí poradou, kterou konal porotní soud, správně: kterou konala lavice porotců, dle § 326 tr. ř. Není tedy vůbec třeba, dotýcnými vývody zmateční stížnosti se zabývatí. Ostatně nešetření předpisů § 326 není stíženo zmatečností. Důvod čís. 4 § 344 tr. ř. záleží podle mínění stěžovatelova v tom, že předseda porotců vrátiv se do síně porotní přečetl odpovědi porotců německy a ne česky. Stěžovatel myslí, že tím porušen byl předpis § 330 tr. ř., ale mýlí se, neboť podle tohoto § 330 jest za následků zmatečnosti toliko povinností předsedy porotců, přečísti u přítomnosti všech porotců otázky jim dané a bezprostředně po každé otázce výrok porotců, k ní připojený. Učiniti tak v jazyku, kterému rozumí všech 12 porotců, není v zákoně vůbec nařízeno a tím méně pod následky zmatečnosti; ostatně není nikterak zjištěno, že, jak tvrdí stěžovatel, čeští členové porotní lavice nerozuměli onomu prohlášení předsedy porotců a nemohli správnost jeho kontrolovati. Z okolnosti, že druhou otázku dodatečnou zodpověděli všichni porotcové záporně, nelze to logicky vyvozovati.

4. S hlediska § 344 čís. 5 tr. ř. stěžovatel tvrdí, že soud zamítl veškeré návrhy obhájcovy a usnesl se, předsevzítí líčení dvojjazyčně. V tomto rozsahu není zmateční stížnost provedena; provedení její jest, pokud stěžovatel uplatňuje důvod č. 5 § 344, omezeno na výtku, že při porotním přelíčení zamítnut byl a) návrh obhájcův co do odmítnutí porotcův a b) návrh, jež prý učinil obhájce, pokud jde o nemožnost a nedovolenost překládání z jazyka státního do jazyka menšiny. Tento návrh b) nebyl dle protokolu, sepsaného v porotním přelíčení vůbec učiněn, pročez nelze se zabývatí vývody zmateční stížnosti, naň se vztahujícími, neboť není pro to zákonného základu. Pokud jde o zamítnutí návrhu a), opřeného obhájcem o § 72 tr. ř. a vzneseného po zahájení porotního přelíčení, není proveden ani důvod zmatečnosti č. 5, ani č. 1, ani žádný jiný ze zákonných důvodů § 344 tr. ř. Důvod č. 5 byl by zde jen tenkrát, kdyby zamítnutím návrhu a) byly bývaly porušeny zákon anebo zásada řízení, jichž dbáti jest v zájmu obhajoby. Tohoto předpokladu zde není, což plyne z obsahu důvodu zmatečnosti § 344 č. 1 tr. ř. a z ustanovení §§ 72 až 74 tr. ř. o právu odmítacím. Dle § 344 č. 1 je zde zmatek jen tenkrát, když porušeny byly předpisy §§ 67 a 68, dotýcně § 306 tr. ř. o výluce soudců nebo porotců, jichž porušení stěžovatel ani vůbec netvrdí, nikoli však tenkrát, když porotní soud nevyhověl návrhu, jímž porotcové byli odmítnuti dle § 72 tr. ř. Kdyby byl chtěl zákonodárce poskytnouti stranám právo stížnosti nejen z důvodu výluky §§ 67, 68 a 306 tr. ř., ale i z důvodu odmítnutí dle § 72 tr. ř. zajisté by tento § 72 byl vedle předpisů §§ 67, 68 a 306 uveden výslovně v § 344 č. 1 tr. ř., čemuž ale tak není. Že zamítnutí návrhu, odmítajícího porotce, není důvodem zmatečnosti, plyne i z §§ 73 a 74 tr. ř., dle nichž proti rozhodnutím, na jejich základě vydaným, jest výslovně každý opravný prostředek vyloučen.

5. Zmateční stížnost byla vzhledem na úvahy, obsažené v předešlých odstavcích č. 1 až 4, zavržena hned v zasedání neveřejném a to, pokud jde o uplatňovaný důvod č. 5 § 344 tr. ř., jako neprovedená (§ 4 č. 1 a § 1 č. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z roku 1878), pokud pak jde o důvody č. 1, 2 a 4, dílem jako nedůvodná, dílem jako vůbec neprovedená (§ 4 č. 1 i 2 a § 1 č. 2 téhož zákona z r. 1877).

Čís. 710.

Podmínečný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

V tom, že nalézací soud nezabýval se otázkou, zda čin, pro který byl obžalovaný dříve odsouzen (§ 2 zák.), byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, nelze spatřovati důvodu zmatečnosti dle čís. 11 Šu 281 tr. ř., nýbrž lze proti tomu brojiti pouze odvoláním.

Podmínečný odklad výkonu trestu lze po případě vyloučiti i tehdy, nevyslovil-li dřívější rozsudek, že byl trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, Kr II 913 21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost státního zastupitelstva do rozsudku lichevního jako nalézacího soudu při kraj. soudě v U. ze dne 18. října 1921, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem řetězového obchodu dle § 23 čís. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák., a přestupkem dle § 20 čís. 1 tohoto cís. nař., pokud odsouzení jeho vysloveno bylo podmíněčně, vyhověl však odvolání státního zastupitelstva do tohoto rozsudku, pokud jím vysloveno bylo, že odsouzení obžalovaného jest podmíněčně se zkušební lhůtou tříletou, a změnil rozsudek soudu první stolice v tomto směru v ten způsob, že odsouzení obžalovaného jest nepodmíněně.

Důvody:

Státní zastupitelstvo spatřuje domnělý důvod zmatečnosti čís. 11 Šu 281 tr. ř. v tom, že nalézací soud přiznal obžalovanému podmíněný odklad trestu, ač obžalovaný byl dne 7. července 1915, tedy v době, od níž do dne, kdy spáchal nový trestný čin, neuplynulo pět let, odsouzen pro přestupek krádeže dle § 460 tr. zák., tedy »dozajista« čin, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné. Dle § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., jest ovšem podmíněné odsouzení vyloučeno, byl-li vinník již dříve odsouzen pro zločin na dobu delší tří měsíců nebo vůbec pro čin, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné. Důvod zmatečnosti dle čís. 11 § 281 tr. ř. byl by tudíž dán tehdy, kdyby bylo zjištěno, že obžalovaný v tomto případě byl odsouzen pro čin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné, a to vzhledem k tomu, že jde o přestupek, spáchaný v pěti letech před tím, než spáchal nový trestný čin. Nehledě však k tomu, že krádež, zejména přestupek krádeže, není činem, který by vždy a za všech okolností musil býti spáchán z pohnutky nízké a nečestné, a že sám opravný prostředek státního zastupitelstva mluví jen o činu, spáchaném